în mîini, dar nu-mi isprăvisem încă ceaiul cînd ai trimis după mine.

— Ar fi trebuit să-l fi terminat de mult, spuse regele. Cînd l-ai început?

Pălărierul îl privi pe iepurașul de martie, care venise după el în sala tribunalului, la braț cu hîrciogul.

— Cred că era în paisprezece martie, răspunse pălărierul.

— În cincisprezece, spuse iepurașul de martie.

— În șaisprezece, spuse hîrciogul.

— Notați, se adresă regele juriului.

Jurații se grăbiră să scrie toate trei răspunsurile pe tăbliță, după care le adunară, prefăcînd suma în șilingi și penny.

— Scoate-ți pălăria! porunci regele pălărierului.

— Nu-i a mea, spuse pălărierul.

— De furat! exclamă regele întorcîndu-se către jurați, care înregistrară faptul pe loc.

— Le am de vînzare, lămuri pălărierul. Nici una nu-i a mea, căci sînt pălărier.

La aceste cuvinte, regina își puse ochelarii și privi cu mare atenție la pălărier, care se făcu alb ca varul și începu să se frămînte pe picioare.

— Depune-ți mărturia și nu te teme — spuse regele, — că de nu, poruncesc să fii executat pe loc.

Aceste cuvinte nu avură darul să-l încurajeze pe pălărier; se lăsa cînd pe un picior cînd pe altul, aruncînd priviri înfricoșate spre regină și de spaimă mușcă o bucată mare de ceașcă în loc să muște din felia de pîine cu unt.

În acest moment Alice simți că se întîmplă ceva ciudat cu ea și deodată își dădu seama că începe din nou să crească. Vru să se ridice de la locul ei și să părăsească sala, dar se răzgîndi